

Kilogram dekleta, prosim!

Prispeval Roman Leljak

Petek, 08 April 2011 12:36 - Zadnjič posodobljeno Petek, 08 April 2011 13:02

Najbolj neljuba in grozna knjiga nastaja. Vsem tistim, ki verjamete v dobro človek, te knjige oziroma teh stavkov nikoli ne prebirajte...

To povest pišem v upanju, da se v resnici nikoli ni zgodila. V vsej ljubezni do krščanske misli, v upanju na dobroto ljudi, prisegam sebi, da so zapisani dokumenti partizana Jerkoviča samo kupi laži. V ihti rdečega zmagooslavja se je mogoče zlagal, hotel postati pomemben. Ne vem. Velika in tiha črna senca njegovega partizanskega poročila iz junija 1944, bode preveč grozno in me objokuje že dve leti.

Skrivam

ga in spet prebiram.

Prekletstvo, to ne more biti res!

Ali so partizani res bili toliko norčavi, poredni in pokvarjeni, da bi zapisali tako osupljive, tuje in mračne besede. Ali so bila

njihova srca res tako ledeno mrtva? Bili so med drugim

mešetarji, roparji, kradljivci, likvidatorji, vse to vem. Dolg je seznam

njihovih

krvavih

zločinov.

Toda zapisati tako začrnene besede mi zgrblja obraz. Želim verjeti, da so čenče bolnim zmagovalcem meglile razsodnost

v vsej takratni škorpionski ošabnosti. Vem, da je njihov prihod ustvaril nevihto v življenju, brat brata je z nožem iskal, očetu je sin

z žico roke vezal, sestra je bratu celico zaklenila, toda pisati, samo pisati, da se je nekdo hranil z mesom dvanajst letnih deklet, da jih je načrtno klal, prodajal...